

Biskup H. David Burton
Předsedající biskup

Posvěcující práce sociální péče

Vzájemná péče a snaha být „laskavý k chudým“ je posvěcující práce, kterou přikázal Otec.

Dobré ráno, bratři a sestry. V roce 1897 stál mladý David O. McKay s letákem v ruce u jedné dveří. Jako misionář ve skotském Stirlingu byl v těžké situaci již mnohokrát. Onoho dne ale dveře otevřela velmi strhaná žena a stála tam před ním. Byla nuzně oděná, nečesaná a měla propadlé tváře.

Vzala si od staršího McKaye leták a pronesla šest slov, na něž od té doby nikdy nezapomněl: „Koupím si za to snad chleba?“

Toto setkání mladého misionáře navždy poznamenalo. Později napsal: „Od onoho okamžiku jsem získal hlubší pochopení toho, že Církev Kristova se má zajímat, a také se zajímá, o časné spasení člověka. Odešel jsem od oněch dveří s pocitem, že ona [žena] s ... hořkostí v srdci vůči lidem i Bohu, [nebyla] v situaci, v níž by byla schopna přijmout poselství evangelia. Potřebovala časnou pomoc, a pokud mi bylo známo, ve Stirlingu nebyla žádná organizace, která by jí pomoc mohla poskytnout.“¹

O pár desetiletí později svět sténal pod břemenem Velké hospodářské krize. Právě v té době, 6. dubna 1936, president Heber J. Grant a jeho rádci

J. Reuben Clark a David O. McKay oznámili založení toho, co se později stalo známým jako církevní program sociální péče. Je zajímavé, že dva týdny poté byl starší Melvin J. Ballard jmenován jeho prvním předsedou a Harold B. Lee jeho prvním výkonným ředitelem.

Nebyl to nikterak běžný úkol. Přestože Pán povolal ke správě tohoto programu pozoruhodné lidi, president J. Reuben Clark vysvětlil, že „zřízení mechanismu [sociální péče] je výsledkem zjevení, které obdržel president Grant skrze Ducha Svatého, a že od té doby tento program pokračuje skrze obdobná zjevení daná bratřím, kteří za něj byli zodpovědní“².

Závazek vedoucích Církev ulevovat lidem od utrpení byl zaručený i nezvratný. President Grant si přál „systém, který by ... lidem pomáhal a pečoval o ně bez ohledu na náklady“. Řekl, že by zašel i tak daleko, že by „zavřel semináře, ukončil na čas misionářskou činnost nebo i zavřel chrámy, ale nedovolili by, aby lidé hladověli“³.

Stál jsem po boku presidenta Gordona B. Hinckleyho, když ve městě Managua v Nikaragui hovořil

k 1 300 členů Církev, kteří přežili ničivý hurikán, který si vyžádal více než 11 000 životů. „Dokud bude mít Církev zdroje,“ řekl jim, „nedopustíme, abyste byli bez jídla, bez oblečení nebo bez přístřeší. Uděláme vše, co je v našich silách, abychom pomáhali tak, jak Pán určil.“⁴

Jedním z výrazných znaků tohoto inspirovaného úsilí vycházejícího z evangelia je důraz na osobní zodpovědnost a soběstačnost. President Marion G. Romney vysvětlil: „Lidé s dobrými úmysly zakládají mnoho programů na pomoc potřebným. Mnoho těchto programů je ale vytvořeno s krátkozrakým cílem ‚pomáhat lidem‘, místo aby ‚pomáhaly lidem, aby si dokázali pomoci sami‘.“⁵

Soběstačnost je výsledkem prozíravého způsobu života a ekonomické sobekázně. Církev od počátku učí, že rodiny – nakolik jsou toho schopny – musejí převzít zodpovědnost za vlastní časné blaho. Od každé generace se vyžaduje, že se znovu naučí základním zásadám soběstačnosti: vyhýbat se dluhům, používat zásady spornosti, připravovat se na dobu krize, naslouchat slovům žijících zjevovatelů a následovat je, uplatňovat kázeň při rozlišování mezi potřebami a přáními, a pak podle těchto zásad žít.

Účel, zaslíbení a zásady, které naši péči o chudé a potřebné podpírají, sahají daleko za hranice smrtelnosti. Účelem této posvátné práce není jen pomáhat a žehnat trpícím nebo potřebným. Jako synové a dcery Boží nemůžeme zdědit plnou míru věčného života, pokud se plně nezapojíme do úsilí o sebe vzájemně pečovat, zatímco jsme zde na zemi. Právě skrze dobročinný proces obětování se a dávání ze sebe druhým se učíme celestiálními zásadám oběti a zasvěcení.⁶

Taylor Burton, jeden z mých prapradědek, byl jedním z těch, které Brigham Young požádal, aby vyrazili tyto drahé Svaté v zoufalé situaci zachránit.

Dědeček si o tom do deníku napsal: „Hluboký sníh [a] velká zima. ... Byla taková zima, že [jsme] se nemohli ani hnout. ... Na teploměru bylo 24 stupňů pod nulou, ... taková zima, že lidé nemohli jít dál.“¹²

Mezi uvážené Svaté byly rozděleny životaspásné prostředky, ale „navzdory všemu, co [zachránci] udělali, jich museli mnoho pochovat podél cesty“¹³.

Když zachránění Svatí postupovali po stezce napříč kaňonem Echo, několik vozů zastavilo, aby pomohli na svět novorozenému děvčátku. Robert si všiml, že mladá maminka neměla dost oblečení, aby novorozeně udržela v teple. Navzdory mrazivým teplotám si „svlékl ručně upředěnou košili a dal ji matce, aby do ní novorozeně [zabalila]“¹⁴. Děvčátko

St. Catherine, Jamajka

Veliký král Beniamin učil, že jedním z důvodů, proč ze svého jmění udílíme chudým a poskytujeme jim úlevu, je to, abychom si udržovali odpuštění hříchů ze dne na den a kráčeli před Bohem nevinní.⁷

Již od založení světa je sukno spravedlivých sdružení tkáno zlatou nití pravé lásky. Toužíme po pokojném světě a prosperující společnosti. Modlíme se o laskavou a ctnostnou společnost, která zanechává zlovolnosti a převládá v ní dobro a spravedlnost. Nehleď na to, kolik chrámů stavíme, jak moc roste počet našich členů nebo jak kladně jsme vnímáni v očích světa – pokud zanedbáme toto veliké ústřední přikázání: „Pomáhej slabým, pozdvihuj ruce, které jsou sklесlé, a posiluj kolena zemdlená,“⁸ nebo pokud odvrátíme srdce od trpících a truchlících, pak na nás spočívá odsouzení, nemůžeme potěšit Pána⁹ a radostná naděje našeho srdce nám navždy zůstane vzdálená.

Téměř 28 000 biskupů po celém světě vyhledává chudé a stará se o jejich potřeby. Každému biskupovi pomáhá rada sboru zahrnující vedoucí kněžství a pomocných organizací, včetně oddané presidentky Pomocného sdružení. Ti mohou

„[přispěchat] na pomoc cizincům; [nalít] olej a víno na zraněné srdce strádajících; [a osušit] slzy sirotkům a [rozradostnit] srdce vdov“¹⁰.

Nauky a božský duch vedoucí k lásce a k péči k bližním pozitivně ovlivňují a usměrňují srdce vedoucích a členů Církve po celém světě.

Jednoho vedoucího kněžství v Jižní Americe tížil hlad a strádání členů jeho malého kůlu. Nebyl ochoten nechat děti strádat hladem, a tak našel prázdný pozemek a zařídil, aby ho kněží obdělali a oseli. Našli starého koně, kterého zapřáhli k jednoduchému pluhu, a začali s ním orat půdu. Než to však stačili dokončit, postihlo je neštěstí – kůň uhynul.

Než by bratři v kněžství dovolili, aby jejich bratři a sestry strádali hladem, připoutali si starý pluh na vlastní bedra a táhli ho nepoddajnou půdou. Doslova na sebe vzali jeho utrpení a břemena svých bratrů a sester.¹¹

Jeden okamžik z mé vlastní rodinné historie je příkladem závazku pečovat o potřebné. Mnozí slyšeli o Willieově a Martinově výpravě ručních vozíků a o tom, jak tito věrní pionýři trpěli a umírali, když při své pouti na západ museli přečkat kruté mrazy a vysilující podmínky. Robert

dostalo jméno Echo – Echo Squires – na památku místa a okolností jejího narození.

V pozdějších letech byl Robert povolán do Předsedajícího biskupstva Církve, kde sloužil více než tři desetiletí. V 86 letech Robert Taylor Burton onemocněl. Shromáždil rodinu u svého lůžka, aby jim udělil poslední požehnání. V jeho posledních slovech zazněla tato prostá, ale velmi moudrá rada: „Budte laskaví k chudým.“¹⁵

Bratři a sestry, vážíme si oněch pokrokových velikánů, které Pán povolal, aby zorganizovali a řídili organizovanou pomoc potřebným členům Jeho Církve. Vážíme si těch, kteří dnes pomáhají nespočetnými a často nenápadnými způsoby a jsou „laskaví k chudým“, sytí hladové, šatí nahé, přisluhují nemocným a navštěvují uvězněné.

Toto je ona posvátná práce, kterou Spasitel očekává od svých učedníků. Právě tuto práci měl tak rád, když kráčel po zemi. Víím, že by konal právě tuto práci, kdyby dnes

byl zde mezi námi.¹⁶

Před 75 lety povstal ze skromných počátků systém, který se věnuje duchovnímu a časnému spasení lidstva. Od té doby tento systém povznesl a požehnal život desítek milionů lidí po celém světě. Prorocký plán sociální péče není v historii Církve jen zajímavou poznámkou pod čarou. Zásady, na nichž je založen, definují to, jakými jsme lidmi. Tvoří podstatu toho, jakými osobně jsme jako učedníci našeho Spasitele a Příkladu – Ježíše Krista.

Vzájemná péče a snaha být „laskaví k chudým“ je posvěcující práce, kterou přikázal Otec a která je božsky určena k tomu, aby žehnala Jeho dětem, tříbila je a zušlechťovala je. Kéž následujeme Spasitelovu radu danou zákoníkovi v podobenství o milosrdném Samaritánovi: „Jdi, i ty učiň [totéž].“¹⁷ O tomto svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.

2. J. Reuben Clark Jr., „Testimony of Divine Origin of Welfare Plan“, *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; viz také Glen L. Rudd, *Pure Religion* (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. „President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States“, *Ensign*, Feb. 1999, 74.
5. Marion G. Romney, „The Celestial Nature of Self-Reliance“, *Liahona*, Mar. 2009, 15.
6. Viz *Nauka a smlouvy* 104:15–18; viz také *Nauka a smlouvy* 105:2–3.
7. Viz *Mosiáš* 4:26–27.
8. *Nauka a smlouvy* 81:5; viz také *Matouš* 22:36–40.
9. Viz *Nauka a smlouvy* 104:18.
10. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:567–568.
11. Rozhovor s Haroldem C. Brownem, bývalým výkonným ředitelem Služeb sociální péče.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, z knihy Janet Burtonové Seegmillerové, „*Be Kind to the Poor*“: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, z článku Jolene S. Allphinové, *Tell My Story, Too*, tellyourstorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, z knihy: Seegmiller, „*Be Kind to the Poor*“, 416.
16. Viz Dieter F. Uchtdorf, „Vy jste moje ruce“, *Liahona*, květen 2010, 68.
17. Lukáš 10:37.